

Arrest

**nr. 88 498 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, diende op 19 juli 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 25 augustus 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 34.908 van 27 november 2009 heeft de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 5 januari 2011 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 24 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd aan de verzoekster op diezelfde dag betekend. Het betreft de bij huidig verzoek bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten I(...) Z(...)
geboren te Malgobek , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 05/01/2011*

Overwegende dat betrokkene op 19/07/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 01/12/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 05/01/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene haar tweede asielaanvraag steunt op de medische situatie van haar zoon I(...) M(...) en ter ondersteuning enkele documenten naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene geen documenten en/of elementen aanbrengt die betrekking hebben op haar persoonlijk maar enkel ingaat op de situatie van haar zoon. Overwegende dat medische problemen geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat *in casu* geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het beroep en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rehtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenfinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenfinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 24 maart 2011 laat uitschijnen, heeft verzoekster n.a.v. haar tweede asielaanvraag dd. 5 januari 2011 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Tijdens haar korte gehoor bij de diensten van verweerder had verzoekster enkele medische attesten aangaande de medische toestand van haar zoon I(...) M(...) (O.V.: ...) overgelegd.

Verzoekster overhandigde aan de diensten van verweerder ook documenten waaruit bleek dat haar zoon I(...) M(...) betrokken was geweest bij een verkeersongeval in Genk op 24/12/2010.

Echter, in tegenstelling tot hetgeen door verweerder wordt voorgehouden in de bestreden beslissing (“Overwegende dat betrokkene geen documenten en/of elementen aanbrengt die betrekking hebben op haar persoonlijk maar enkel ingaat op de situatie van haar zoon”) heeft verzoekster aan de diensten van verweerder wel degelijk 3 (nieuwe) oproepingsbrieven (dd. 04/06/2010, dd. 20/09/2010 en dd. 01/10/2010) uitgaande van de Russische autoriteiten overgelegd !!

Deze drie nieuwe documenten bewijzen wel degelijk dat verzoeksters leven nog steeds in gevaar is in de Russische Federatie en dat zij in de huidige omstandigheden niet kan terugkeren gezien haar veiligheid niet gegarandeerd is.

Voor verzoekster bewijzen deze nieuwe documenten dat de problemen waarvoor zij met haar zoon I(...) M(...) de Russische Federatie in 2007 hadden verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoekster was gebaseerd op het feit dat zij vreest dat zijzelf en haar zoon I(...) M(...) in de Russische Federatie opnieuw het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen door de autoriteiten omwille van de betrokkenheid bij rebellenactiviteiten vanwege haar schoonbroer Ir(...) M(...) en aan wie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend.

De vrees van verzoekster is wel degelijk gegrond.

Bij een terugkeer naar haar land staat het vast dat verzoekster het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

De door verzoekster voorgelegde nieuwe stukken spreken voor zich en bewijzen dat haar vrees om bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Het is onbegrijpelijk waarom verweerder totaal geen rekening heeft gehouden met de door verzoekster voorgelegde nieuwe stukken.

De elementen in verzoeksters asielsdossier tonen duidelijk aan dat haar veiligheid en die van haar zoon I(...) M(...) wel degelijk in gevaar is in de Russische Federatie.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoekster n.a.v. haar tweede asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande haar vrees voor vervolging.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen.

De door verzoekster voorgelegde documenten, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. haar eigen problemen en die van haar zoon hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoekster voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden:

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald:

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekster.

Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar de Russische Federatie uit vrees om er bedreigd en vermoord te zullen worden.

Voor verzoekster is het duidelijk dat haar veiligheid in gevaar is in de Russische Federatie alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoekster dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en stukken van verzoekster.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoekster te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de nieuwe documenten die zij had aangehaald n.a.v. haar tweede asielaanvraag.

De aangevochten beslissing dd. 24/03/2011 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.2. De verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster stelt dat zij weldegelijk nieuwe documenten heeft voorgelegd, verwijzend naar drie convocaties, d.d. 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, met betrekking tot verzoeksters kritiek, de bestreden beslissing in wezen stelt dat verzoekster geen documenten en/of elementen aanbrengt die betrekking hebben op haar persoonlijk, maar enkel ingaat op de situatie van haar zoon.

Verzoekster ontkracht geenszins dit determinerend motief door te verwijzen naar de drie convocaties, aangezien deze eveneens betrekking hebben op haar zoon. Inderdaad, de drie convocaties hebben betrekking op de zoon en stellen dat hij zich diende aan te melden als getuige.

Een asielaanvraag dient betrekking te hebben op persoonlijke elementen die een vrees voor vervolging in de zin van art. 48/3 of 48/4 van de wet van 15 december 1980 aannemelijk maken. Elke asielaanvraag wordt individueel behandeld.

"De beslissing van 16 november 2009 van de Commissaris- generaal besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging en weigerde van hem de status van vluchteling te erkennen zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De door verzoeker bijgebrachte stukken in het kader van zijn tweede asielaanvraag vermogen naar het oordeel van de Raad niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn problemen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, i.e. Afghanistan, te herstellen.

De status van vluchteling kan aldus niet worden toegekend, voormeld artikel 48/3 is niet geschonden. (...) Concreet heeft dit tot gevolg dat niet alleen rekening dient gehouden te worden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met zijn persoonlijke situatie. Hij moet, in het licht van de objectieve situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt" (RVV nr. 40.533 d.d. 19 maart 2010).

"Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker" (RVV nr. 52.860 d.d. 10 december 2010) .

Gelet op het feit dat verzoekster geen nieuwe stukken voorlegt die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, kon verwerende partij op rechtmatige wijze besluiten de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het eerste middel is ongegrond."

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat de verzoekster in wezen aanvoert dat zij wel degelijk nieuwe documenten heeft voorgelegd, met name drie convocaties dd. 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010, waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

De verweerder betwist niet dat de verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag deze drie convocaties heeft overgemaakt als zijnde "nieuwe elementen". Kopijen van de convocaties waarnaar de verzoekster verwijst, en die gedateerd zijn op 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010, bevinden zich tevens in het administratief dossier. Het staat dus vast dat de verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag de genoemde drie convocaties heeft naar voor gebracht.

Naast een verwijzing naar de beslissingen die werden genomen inzake verzoeksters eerste asielaanvraag, vermeldt de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

"Overwegende dat betrokkene op 05/01/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene haar tweede asielaanvraag steunt op de medische situatie van haar zoon I(...) M(...) en ter ondersteuning enkele documenten naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene geen documenten en/of elementen aanbrengt die betrekking hebben op haar persoonlijk maar enkel ingaat op de situatie van haar zoon. Overwegende dat medische problemen geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Uit deze motivering kan niet worden opgemaakt dat de verweerder heeft onderzocht of de drie convocaties dd. 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010 nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van deze convocaties. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat deze drie convocaties allen dateren van ná het arrest van de Raad nr. 34.906 van 27 november 2009 waarbij de eerste asielaanvraag van de verzoekster werd afgesloten, zodat de verweerder alleszins niet zonder bijkomende redengeving kon besluiten om deze convocaties niet in aanmerking te nemen op grond van de enkele overweging dat de verzoekster *"geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure"*. Evenmin kan worden aangenomen dat de overweging *"dat betrokkene geen documenten en/of elementen aanbrengt die betrekking hebben op haar persoonlijk maar enkel ingaat op de situatie van haar zoon"* (impliciet) slaat op de drie convocaties, zoals ter terechtzitting wordt geargumenteed. Deze argumentatie vindt immers geen steun in de bewoordingen van de bestreden beslissing zelf en bovendien is zij ook niet congruent met de stukken van het administratief dossier. De hierboven geciteerde overweging dient te worden gelezen in samenhang met de daaraan voorafgaande en daarop volgende overwegingen *"dat betrokkene haar tweede asielaanvraag steunt op de medische situatie van haar zoon I(...) M(...) en ter ondersteuning enkele documenten naar voor brengt"* en *"dat medische problemen geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie"*. Gelet op het geheel van de vermelde overwegingen blijkt dus dat de verweerder van oordeel is dat de verzoekster haar tweede asielaanvraag uitsluitend steunt op de medische problematiek van haar zoon, dat zij hiertoe documenten heeft voorgelegd doch dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat medische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. In de bestreden beslissing wordt dan ook enkel uitspraak gedaan over de door de verzoekster bijgebrachte documenten in verband met de medische problematiek van haar zoon. Deze vaststelling wordt ook ondersteund door de elementen van het administratief dossier. Immers worden de drie convocaties dd. 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010 in geen enkel stuk uitgaande van de verweerder vermeld, terwijl de kopijen van deze convocaties wel in het administratief dossier zijn terug te vinden. Zodoende zijn er in de bestreden beslissing en in het administratief dossier geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de genoemde convocaties door de verweerder in rekening werden genomen.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen en ook ter terechtzitting stelt dat de drie convocaties eveneens betrekking hebben op de zoon van de verzoekster en dat zij vermelden dat hij zich diende aan te melden als getuige, stelt de Raad vast - los van het feit dat de gegevens van het administratief dossier niet toelaten om dit pas nu naar voor gebrachte argument te controleren aangezien het administratief dossier nergens dergelijke vermelding bevat en de kopijen van de in het Russisch opgestelde convocaties niet vergezeld zijn van een vertaling - dat deze overwegingen geen deel uitmaken van de motivering van de bestreden beslissing. Aangezien het middel van de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht uitsluitend wordt beoordeeld aan de hand van de in de bestreden beslissing uitgedrukte motieven, missen dergelijke *post factum* argumenten van de verweerder

pertinentie. Hetzelfde geldt voor de repliek dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld. Hierbij dient er overigens op te worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster deze convocaties wel degelijk heeft aangebracht ter ondersteuning van haar eigen tweede asielaanvraag en dat geenszins blijkt dat zij deze stukken slechts voorlegde in naam van haar zoon, die eveneens een tweede asielaanvraag indiende maar die wegens invaliditeit niet in staat was om ter zake zelf verklaringen af te leggen. Het behoorde de verweerder dan ook om deze convocaties, ongeacht de persoon waarop zij betrekking zouden hebben, te betrekken bij de beslissing inzake verzoeksters tweede asielaanvraag.

In casu dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom de door de verzoekster aangebrachte convocaties dd. 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010 niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking werden genomen.

De motivering van de bestreden beslissing die slechts rekening houdt met bepaalde als nieuwe elementen aangebrachte documenten en niet met andere, *in casu* de drie convocaties, is niet afdoende (cf. RvS 21 juni 2001, nr. 96.827; RvS 20 februari 2002, nr. 103.762).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet zijn aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.4. De argumenten die de verweerder in de nota formuleert en de rechtspraak waarnaar hij verwijst, doen aan het voorafgaande geen afbreuk.

3.5. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot een onderzoek van de overige middelen die in het verzoekschrift worden ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 24 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE